

Acte d'inauguració de la Jornada

BRAULI MONTOYA, CAP DEL GRUP VALENCIÀ DE LA XARXA CRUSCAT:

En nom de l'organització, vull agrair la presència de la degana de la Facultat d'Educació, Rosabel Roig, que ens acompanya en aquesta Jornada per a inaugurar-la. També vull expressar la gratitud als ponents que han acceptat de venir a Alacant a exposar-nos els resultats de la seua recerca en el tema de la Jornada: Pádraig Ó Riagáin, Iñaki Martínez de Luna, Joan Pere Le Bihan, David González, Rafael Castelló, F. Xavier Vila i Moreno, Enric Pellín i Vicent Berenguer. Tampoc no oblide els qui en faran les presentacions i dirigiran els debats que se'n derivaran: Miquel Àngel Campos, Antoni Mas, Josep Maria Baldaquí, Lluís Català i Josep Forcadell. Així mateix, cal esmentar la tasca especial encomanada a Miquel Àngel Campos, com a intèrpret d'anglès del professor Ó Riagáin, en la qual serà auxiliat per Víctor Manuel Pina, Orland Verdú i F. Xavier Vila i Moreno. I encara, un agraïment final per a qui s'ha responsabilitzat de tota la gestió administrativa d'aquesta Jornada i encara prestarà en aquests dos dies tot el suport logístic: Lliris Picó, gestora administrativa de la Delegació d'Alacant de l'Institut d'Estudis Catalans.

Esperem que les fites que ens hem marcat s'acomplisquen amb escreix. Recordaré que pretenem aprendre de l'experiència externa sobre revernacularització i debatre les possibilitats que tenim per a tornar a fer del català la llengua nadiua dels alacantins. D'acord amb aquests dos objectius, la Jornada es repartirà en dues parts: la primera, que comprendrà les tres primeres ponències, s'ocuparà d'analitzar els esforços a Irlanda, Vitòria i la Catalunya del Nord per a recuperar la transmissió i l'ús social de les llengües pròpies. L'ordre amb què s'exposaran aquests casos respon a la llunyania del nostre entorn: l'irlandès, el basc i, finalment, el català, però a l'extrem geogràfic oposat del nostre. Tots tres són casos semblants al d'Alacant, per bé

que no exactament iguals, ja que els processos de pèrdua de la llengua són, en general, més antics. Ara bé, els intents de revernacularització són o bé més semblants al nostre o bé ens permetran aprendre per a aplicar-los al cas que ens ocupa. Aquest serà l'objectiu de la segona part, que discorrerà al llarg de les tres intervencions següents: en la primera donarem compte dels resultats de l'ERV-2007 passada als progenitors i alumnat de la major part dels centres docents alacantins que tenen ensenyament en valencià; després assistirem als comentaris sobre els resultats obtinguts, primer des de la perspectiva de la sociolingüística i, a continuació, des de l'experiència dels qui estan en primera línia de l'ensenyament a la nostra ciutat. Tancarem la Jornada estudiant les perspectives de futur de la revernacularització a Alacant.

I per a acabar, haguérem volgut acompanyar aquesta Jornada d'una exposició de les escoles de la Bressola, de la Catalunya del Nord, però no ens ha estat possible de fer quadrar les dates i l'hauem de portar més avant.¹

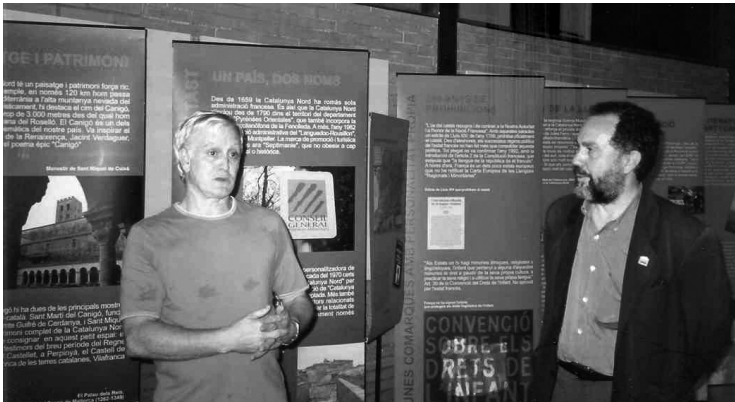
ROSABEL ROIG, DEGANA DE LA FACULTAT D'EDUCACIÓ DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT:

En primer lloc, em permetreu felicitar el comitè organitzador d'aquesta Jornada perquè sempre hi ha al darrere d'aquest tipus de tasques molta feina i moltes hores. Sempre quan un felicita per una activitat sol ser per la tasca feta però ací

1 L'exposició va ser inaugurada finalment el dia 11 de juny de 2007, però no a l'edifici de la Seu Ciutat d'Alacant, on s'havien dut a terme les Jornades, sinó a l'Institut les Dunes, de Guardamar del Segura, perquè la sala d'exposicions de la Seu no estava lliure quan l'exposició estava disponible. Vegeu-ne unes fotos de l'acte d'inauguració al final d'aquest apartat i una altra de la mateixa exposició a continuació de la ponència de Joan Pere Le Bihan.

Acte d'inauguració de la Jornada a càrrec de Rosabel Roig, Degana de la Facultat d'Educació de la Universitat d'Alacant –a la dreta de la foto–, acompanyada per Brauli Montoya –a l'esquerra

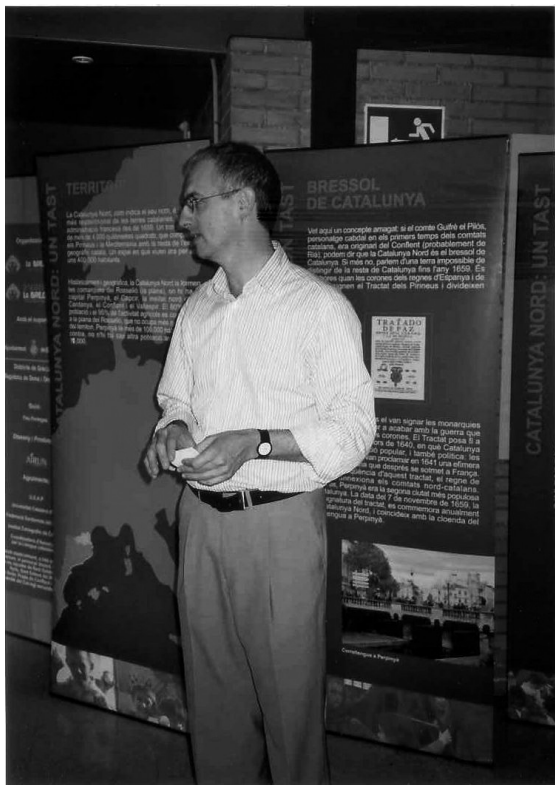

Presentació de l'acte d'inauguració de l'Exposició sobre La Bressola (11 de juny de 2007). A l'esquerra hi ha Josep Candela, director de l'Institut d'Ensenyament Secundari les Dunes, de Guardamar del Segura, i a la dreta Brauli Montoya, Delegat del President de l'Institut d'Estudis Catalans a Alacant

cal afegir una cosa més: la importància d'aquesta temàtica i que es tracte el cas d'Alacant. Considere que la llengua és fonamental, i no sols en l'aspecte filològic, sinó en l'educatiu, que és crucial per al futur professorat, que està formant-se actualment. A la Facultat d'Educació de la Universitat d'Alacant hi ha una alta demanda de la nostra carrera, i, concretament, en els cursos que tenen a veure amb el valencià, cosa que implica que quan aquest professorat arribarà a l'escola ja format tindrà una eina fonamental per a treballar tota

aquesta problemàtica. La llengua és crucial en l'escola, que és, bàsicament, un lloc de comunicació, perquè a partir d'eixa comunicació anem construint l'aprenentatge. I en relació amb tot això, si em permeteu, citaré uns fragments d'un llibre de Constantí Llombart, *Los fills de la morta-viva*, de 1879:

«Llengua, lliteratura, caràcter, tot varia com varia'l habitant de ponent respecte'l de llevant; lo de la montanya respecte'l de la marina; lo de la ciutat respecte'l del poble. (...)

Inauguració de l'Exposició sobre La Bressola a càrrec de Francesc Aracil, Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Guardamar del Segura

Concretántnos al poble valenciá, no cap dubte de qu'es de les races qu'ab més vigor y originalitat s'han distinguit en tot temps. No som nosaltres los cridats á cantar ses glories. Plens están els llibres de elogis escrits per propis y estranys. Permanents son ses empreses, immortals les creacions del ingeni. Reconeguda es sa competencia en les arts, son valor en la guerra y sa disposició en les ciencias. Llengua'ls doná naturaleça tan dolsa com l'italiana, tan greu com la castellana, tan polida com la francesa y tan filosófica com l'alemanya. Justa és, puix, la restauració que s'ha iniciat. (...)

De dues maneres se pot entendre aquesta restauració. Per curiositat, ço es, com element d'erudició que té son lloch en l'histoira, ó bé com element de progrés pera vigorçar lo carácter del poble, interesantlo ab lo que li es de natura, propi, de casa, la llengua. En lo primer cas, perteneix l'obra de plé als erudits, sent molt llimitada l'influencia que sobre les costums y modo de ser del poble, tenen tals esforços. En lo segon concepte, la reforma alcança mes camp. No se preten reproduir esta ó l'altra obra lliteraria; no se escudrinyen els argius y biblioteques per lo gust de reproduir escrits raris ó desconeguts, té més profitosa y general misió. Restaurarla, es restaurar la llengua materna, perfeccionarla, introduint veus nóves, fentla armoniosa, sintética, polida, disposta a espresar dende lo mes vulgar á lo mes

esforçat, dende la filosofia á l'història, dende la poesia á les ciencias y les rondalles, pera que per mig d'ella se puga espresar lo pensament valenciá ab originalitat y decor, ab sa nativa gracia y donaire, fentla esturment dialectich del geni y aptituts de la nostra raça.»²

Fixeu-vos que ací estem en una Jornada que directament busca aquesta restauració. Estem parlant de l'escola, de l'educació i del context on estem actualment, on volem que el valencià siga una llengua viva i que, en definitiva, forme part de la nostra cultura i del nostre poble.

2 Constantí Llombart: *Los fills de la morta-viva*, València, 1879 (pàg. XIII-XIV). [Citació de l'edició facsímil de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, València, 2005].